

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Χωρίς αμφιβολία στις μέρες μας, η καπιταλιστική βαρβαρότητα ξεδιπλώνεται μπροστά μας. Αγγίζει κάθε πεδίο της ζωής μας και ταυτόχρονα, δεν προσπαθεί απλά να ισοπεδώσει τα εργατικά συμφέροντα, αλλά επιδιώκει τη δημιουργία νέου τοπίου κοινωνικών σχέσεων. Το κράτος και το κεφάλαιο έχουν σε πλήρη ανάπτυξη τις πολεμικές τους επιχειρήσεις εναντίον της εργατικής τάξης. Δεν τηρούν πια ούτε τα δικά τους αστικά θεσμικά προσχήματα, δεν υπολογίζουν παρά μόνο τα επικοινωνιακά (ακροδεξιά) κέρδη που ευελπιστούν πως θα φέρει η πυγμή τους.

Η κατασταλτική κλιμάκωση των τελευταίων 5 μηνών, οδηγεί σε συγκεκριμένα συμπεράσματα. Η βία που ασκούν τα αφεντικά για την επίτευξη των στόχων τους, ιδιαίτερα σε περίοδο αναδιάρθρωσης των παραγωγικών σχέσεων, όπως η σημερινή, είναι αδύνατο να έρθει μόνη. Την προϋπαντεί ή την ακολουθεί η στυγνή κρατική βία. Βία που εφαρμόστηκε πάνω σε όποιον αμφισβητούσε ουσιαστικά ή δυνητικά, είτε την εφαρμογή των μέτρων, είτε τον επιχειρούμενο εκφασισμό. Από τις αντιφασιστικές μοτοπορείες, ως τις επιστρατεύσεις απεργών, τις εκκενώσεις καταλήψεων και τους τραμπουκισμούς μελών λαϊκών συνελεύσεων, το χτύπημα απεργιακών κινητοποιήσεων μέχρι τις συλλήψεις συνδικαλιστών, το μήνυμα είναι ένα: *Να τσακιστεί όποιος αγωνίζεται, να εξαφανιστεί ότι είναι ή μπορεί να γίνει ριζοσπαστικό*

Όσο κι αν οι εκμεταλλεζόμενοι οδηγήθηκαν στο να ξεχάσουν να μιλούν για τάξεις, αγώνες, εκμετάλλευση, οργή και να πιστέψουν στις ρητορείες της κυρίαρχης τάξης, τόσο η πραγματικότητα είναι πιο στυγνή από ποτέ. Η μοίρα των ονομαζόμενων πια “μη προνομιούχων” είναι προδιαγεγραμμένη από τα αφεντικά. Η εμφανής επιδείνωση της ζωής σφίγγει ολοένα και περισσότερο στους χώρους δουλειάς και τις γειτονιές όπου στοιβάχτηκε και συνεχίζει να στοιβάζεται ο “κόσμος της εργασίας”. Βιώνουμε στο πετσί μας τι σημαίνει κάθε νέο νομοσχέδιο, είτε αφορά το εργασιακό, την ασφάλιση, την εκπαίδευση, την αστυνόμευση. Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα και τα στρατόπεδα αμιγώς χωρισμένα. Και όσο οι εκμεταλλεζόμενοι από τις καθημερινές προσταγές θα ψελλίζουν για κεκτημένα που χάθηκαν, για κράτος προνοίας, για ίσες ευκαιρίες, και ό,τι για όλα φταίνε οι ξένοι, όσο θα γκρινιάζουν απλά και μόνο στα μικρόφωνα των ΜΜΕ για τις τιμές των λαχανικών, όσο θα παλεύουν για ένα εγωιστικό “εγώ θα τα καταφέρω”, τα αφεντικά του κόσμου θα χαμογελούν. Και θα σφίγγουν ακόμα περισσότερο τον κλοιό γύρω μας.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Μια μέρα γενικής απεργίας, που ποτέ δεν είναι γενική, γιατί τα εργατικά κέντρα και τα σωματεία που τα αποτελούν ποτέ δεν έτριξαν τα δόντια στους εργοδότες που απολύουν απεργούς εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα. Ποτέ δεν δούλεψαν ώστε να προπαγανδίσουν την απεργία. Σε πολλά από αυτά οι προϊστάμενοι στη δουλειά είναι στα διοικητικά συμβούλια των σωματείων! Καμία εμπιστοσύνη δεν εμπνέουν και είναι λογικό οι εργαζόμενοι να τους γυρίζουν την πλάτη τη στιγμή που δε βλέπουν αποτέλεσμα σ' αυτού του τύπου την απεργία, ειδικά με το βάρος τόσο της εργοδοτικής τρομοκρατίας, όσο και την συνεχή απειλή της ανεργίας.

Τέτοιου είδους απεργίες της μιας μέρας, με την εκ των πραγμάτων μικρή συμμετοχή, είναι το καλύτερο μέσο για να αχρηστεύσουν οι γραφειοκράτες και ξεπουλημένοι συνδικαλιστές το πιο ισχυρό μας όπλο: τη ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΕΧΕΙ ΟΜΩΣ ΓΙΝΕΙ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ;

Πραγματικά γενική απεργία σημαίνει τη μέρα εκείνη να παραλύσει η παραγωγή σε όλα τα εργοστάσια και τα εργαστήρια, να κλείσουν όλα τα μαγαζιά, να λείψουν οι εργάτες της γης από τα χωράφια, να κλείσουν όλες οι υπηρεσίες, να σταματήσουν οι συγκοινωνίες και οι μεταφορές, να βγούμε όλοι και όλες στους δρόμους να διαδηλώσουμε και να οργανώσουμε την πάλη.

Αν γίνει μια πραγματική ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, έστω και για μια μέρα, θα γίνει φανερό αυτό που είναι αυτονόητο, αλλά προσπαθούν να μας κάνουν να το ξεχάσουμε: ότι δηλαδή όλοι εμείς οι εργαζόμενοι -μισθωτοί ή αυτοαπασχολούμενοι- είμαστε τα πάντα. Αφεντικά και κράτος είναι ανύπαρκτα χωρίς εμάς.

Αυτό που θα κάνει μια γενική απεργία να έχει αξία είναι η καθημερινή μας δράση ενάντια σε κάθε εκμετάλλευση, στις νέες συμβάσεις, στις απολύσεις, την ανασφάλιστη εργασία και συγχρόνως η εργατική μας αλληλεγγύη και οργάνωση.

Η ανάγκη αντιστάσεων και απαντήσεων στις διαρκείς επιθέσεις κράτους και αφεντικών είναι αναπόφευκτη. Η ανάγκη αυτή όμως δε μπορεί να βρει διέξοδο μέσα από μηχανισμούς χειραγώγησης όπως η (έτσι κι αλλιώς απαξιωμένη στη συνείδηση όλων) ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ που αναλαμβάνουν το ρόλο του τροχονόμου των κρατικών νομοσχεδίων, φοβούνται όπως ακριβώς και οι εντολείς τους, τις κοινωνικές αντιδράσεις και καλούν τις γνωστες απεργιακές πιστολιές μια στο τόσο, με στόχο την εκτόνωση.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ

Μια πραγματική γενική απεργία δεν προσγειώνεται από τον ουρανό, ούτε προκύπτει "με μαγικό" τρόπο ως άμεσο αντανακλαστικό της εργατικής τάξης ενάντια στην επιβαλλόμενη ανέχεια. Ούτε μπορεί να περιμένει κανείς να οργανωθεί "από τα πάνω", ως σχέδιο των εργατοπατέρων φωστήρων.

Ξέρουμε ότι ο αγώνας γίνεται εκεί έξω. Έξω απ' τα ξεπουλημένα τριτοβάθμια συνδικάτα και τις κλαδικές και τοπικές μικρογραφίες τους.

- Στις μαχητικές κλαδικές απεργίες διαρκείας
- Στις καταλήψεις εργασιακών χώρων
- Στη στήριξη μεταξύ μας, στην επικοινωνία με το συνάδελφο, ώστε να μην περνά η αυθαιρεσία του αφεντικού ή του προϊσταμένου στη δουλειά
- Στη διακλαδική αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων, στην ουσιαστική στήριξη όσων αγωνίζονται σε άλλους εργασιακούς χώρους
- Στα μαχητικά πρωτοβάθμια σωματεία βάσης
- Στο δρόμο, σπάζοντας τον τρόπο που γεννά η λυσσαλέα καταστολή. Εκεί θυμόμαστε την αξία του συλλογικού εργατικού αγώνα, την αξία του συνδικαλισμού.

Να ξαναφτιάξουμε απ' την αρχή τα σωματεία μας, με συνελεύσεις χωρίς κόμματα, που πέρα από τη διεκδίκηση των αυτονοήτων, θα οργανώνουν και την ανατροπή όλου του συστήματος εκμετάλλευσης που βιώνουμε. Μόνο έτσι θα κηρύξουμε ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ για να πάρουμε πίσω όσα μας ανήκουν, τη ζωή που μας κλέβουν.

Η Γενική Απεργία Διαρκείας, πρέπει να πάψει να αποτελεί μια ευχή. Οφείλουμε τώρα, περισσότερο από ποτέ, να αρθρωθεί ως κοινωνική στρατηγική επιλογή αντίστασης τόσο στα οικονομικά μέτρα που έχουν επιβληθεί ή θα επιβληθούν, όσο και απέναντι την ίδια την συνθήκη της μισθωτής σκλαβιάς. Εργαζόμενοι ή άνεργοι, μέλη σωματείων ή όχι, ακόμη και κομμάτια όπως οι φοιτητές και μαθητές, πρέπει να αντιληφθούμε την ιστορική συγκυρία και από το μετερίζι μας να σηκώσουμε την ιστορική ευθύνη.

Γι' αυτούς τους λόγους η απεργία που κηρύχτηκε στις 20 Φλεβάρη, αποτελεί ένα σημείο αυτής της ζύμωσης. Μια ανάδειξη αυτών των αναγκών για νέες, πιο μαχητικές μορφές αγώνα και δράσεων. Ευκαιρία, όχι για ένα ακόμη ραντεβού, αλλά για την αναζωπύρωση της ταξικής αντιπαράθεσης,

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ
ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ
ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΜΑ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ
Μέσα από τα **μαχητικά σωματεία** και την **άμεση δράση**
ξεπερνώντας τους εργατοπατέρες, διεκδικώντας όχι μόνο τα αυτονόητα
ΤΟΝ αλλά και την ανατροπή του καπιταλισμού
ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ

ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ
Στους χώρους δουλειάς, εκεί που βρίσκεται η πραγματική δύναμη των
εργαζόμενων, και όπου ακόμα γεννιούνται κοινωνικές αντιστάσεις στο
βάρβαρο αυτό σύστημα

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΓΙΑ ΟΛΑ ΟΣΑ ΧΑΘΗΚΑΝ,
ΓΙΑ ΟΛΑ ΟΣΑ ΜΕΝΕΙ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΣΤΙΣ 20/2 ΣΤΙΣ 11.00
ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΠΑΤΗΣΙΩΝ)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ
(ΑΘΗΝΑΣ)
ΕΣΕ
<http://athens.es-e-gr.org>

Mail: info@ese-gr.org site: <http://athens.es-e-gr.org> , τηλ: 6941507846